

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.274/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (eljáró képviselő: felperes képviselője kamara jogtanácsos, felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamara jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetésével összefüggő közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 31.K.705.754/2021/13. sz. ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes bűnügyi technikus beosztásban teljesített szolgálatot a szolgálati hely állományában. Ezen beosztásához nem tartozóan rendszeresen végzett más kerületi rendőrkapitányság illetékességi területén ún. régiós szolgálatot, mely feladat ellátásáért megbízási díj megfizetését kérte. Szolgálati panaszát alperes vezetője a 01000-101/5724-1/2020.Szü. számon hozott határozatában (továbbiakban: határozat) megalapozatlanság miatt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes - a határozatban foglalt tényállást nem vitató - keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2017. szeptember 1. napjától 2020. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra bruttó 521.775 forint, a rendvédelmi illetményalap 75%-nak megfelelő megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1)-(5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, lényegét tekintve a szolgálati panaszt elutasító határozatban foglaltakkal egyező indokolással. A felperes által megjelölt jogalapot és az összecszerűséget is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 87. §-a alapján meghozott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 521.775 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a felperes szolgálati helye (szervezeti egysége) a szolgálati hely1; a Hszt. 2. § 25. pontja és a 2. § 4. pontja együttes értelmezéséből következően pedig a szolgálati beosztás csak az adott kapitányság (szervezeti egység) állománytáblázatával összefüggésben, az abban meghatározott munkakörök tekintetében értelmezhető. Ezért – a Hszt. kógens rendelkezései alapján – az un. régiós szolgálat ellátása kapcsán a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el. Az alperes által megjelölt változó szolgálatteljesítési hellyel összefüggésben a Hszt. 46. § (4) bekezdésének és 2. § 31. pontjának együttes értelmezése és vizsgálata alapján arra jutott, hogy annak kifejezett megállapítása szükséges a kinevezési okiratban; így az alperesnek a felperes kinevezési okiratára, az abban foglalt „Budapest szolgálatteljesítési helyre”, valamint a munkaköri leírásokra történő hivatkozása nem megalapozott, miután a törvényi rendelkezésben foglaltaknak ezen kitételek nem felelnek meg. A kereseti kérelem jogalapját a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) és a) pontja alapján is megalapozottnak találta, az utóbbi jogcímen önmagában azon - okirattal alátámasztott - tényből következően, hogy a alperes nevének rövidítése egyes kerületeiben a bűnügyi technikus álláshelyek egy része folyamatosan

betöltetlen. A keresetben megjelölt megbízási díj mértékét alaposnak, a többletfeladatokkal arányban állónak értékelte.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte; másodlagosan az elsőfokú ítélet részben történő megváltoztatását azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által az illetményalap 75 %-ban meghatározott megbízási díjat 50 %-os mértékben állapítsa meg. Másodfokú költségigényt is előterjesztett. Megsértett jogszabályi rendelkezésként a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában, valamint az (5) és (6) bekezdésében foglaltakat jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, ám azokból téves következtetésekre jutott. Érvelése szerint önmagában az a tény, hogy egy bűnügy helyszínelését nem a felperes szolgálatteljesítési helyén, hanem város másik kerületében kellett elvégezni, még nem változtat a feladat minőségén, időigényességén, vagy összetettségén, így vitatta az elsőfokú bíróság megállapítását, mely szerint a felperes a feladatkörén kívül eső feladatokat látott volna el. Kiemelte: a felperes munkaköri leírása a munkavégzés helyeként a szolgálati hely1 mellett város területét jelölte meg; mely munkaköri leírással kapcsolatban a felperes kifogást nem emelt, annak tartalmát nem panaszolta. Hangsúlyozta azt is, hogy a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egyes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás (továbbiakban: ORFK utasítás) 13. pontja rendezi a bűnügyi technikai feladatokat, és ez alapján sem minősül a felperes által ellátott feladat többlettevékenységnek. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjával kapcsolatos fellebbezési érvelést nem adott elő.

[6] Másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben hangsúlyozta: a jelentős többletterhet meg nem jelenítve a felperest legfeljebb 50 %-os mértékű megbízási díj illethetné meg, melynek alátámasztásaként az Mfv.I.10.751/2016/4. számú kúriai döntésre hivatkozott, mely jogerős határozat a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 50 %-ban tartotta elfogadhatónak azon indokolással, hogy az érintett felperes a munkaidejének kevesebb, mint a felében végzett a bűnügyi technikai feladatokhoz nem tartozó többletmunkát.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, melynek összegét 20.000 forintban jelölte meg. Fenntartotta azon kereseti érvelését, hogy a régiós szolgálatok ellátása nem tartozik a kerületi rendőrkapitányságon technikai beosztásba kinevezett felperes munkakörébe, így az ennek során végzett feladatellátás többletfeladatnak minősül, mely a Hszt. 71. § (5) bekezdés szerinti megbízási díjjal ellentételezendő. Álláspontja szerint a hivatásos beosztásba tartozó feladatkört az érintett szolgálati helye, munkáltatója alapján lehetséges vizsgálni. A felperes kinevezése a szolgálati hely1 állományában áll fenn, beosztása annak állománytáblázatában rögzített, így nem tartozhat beosztásához egy másik rendőrkapitányságon jelentkező és az ottani állomány munkakörébe

tartozó technikai feladat ellátása. Mindezek felül kifejtette, hogy az alperesnek a megbízási díj mértékére vonatkozó fellebbezése mellőzi az azt megalapozó jogi és ténybeli indokok tételes felsorolását, abból nem derül ki, hogy milyen alapon vitatja az elsőfokú bíróság által alkalmazott mértéket; ezen túlmenően azt releváns anyagi jogszabályhely megsértésével nem indokolta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] Az alperes fellebbezése – az alábbiak szerint - megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás érdemi döntésének korlátját illetően a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága tekintetében eljárásjogi jogszabálysértést nem állított, az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésre alapította, jogi indokolásában megjelenő okfejtése – melyet a másodfokú bíróság oszt – helytálló, teljeskörűen alkalmas a rendelkező rész szerinti döntés alátámasztására. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

[10] Tény, hogy a kinevezést tartalmazó állományparancs a felperes szolgálatteljesítési helyeként város területét jelölte meg, az elsőfokú bíróság azonban a szolgálatteljesítési hely ekként történő meghatározása mellett is helytállóan vizsgálta elsődlegesen azt, hogy a többletfeladatként állított régiós szolgálat során végzett munka a felperes kinevezése szerinti beosztásába tartozott-e. A rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet illetékességi szabályait is értelmezve jogszerű következtetésre jutott, amikor a felperes bűnügyi technikai beosztásához tartozó feladatkörnek az alperes szolgálati helyi állománytáblázatában meghatározott feladatokat tekintette, így módon az alperes további illetékességi területeire kiterjedő régiós szemlebizottsági feladatokat ehhez képest olyan többletfeladat ellátásként értékelte, ami alapot szolgáltat a megbízási díj fizetésére.

[11] Az alperes hivatkozása az ORFK utasításra ebben a körben irreleváns, tekintettel arra, hogy a bűnügyi technikai beosztásba tartozó feladatok meghatározása során nem csupán az ORFK utasításban meghatározott konkrét tevékenységeknek van szerepe, hanem – amint azt az elsőfokú bíróság helyesen levezette – annak is, hogy a szolgálati beosztás az állománytáblához, az állománytábla pedig a rendvédelmi szerv szervezeti egységéhez – jelen esetben az alperes szolgálati helyéhez – kapcsolódik. Az IRM rendelet szabályozását is figyelembe véve nem tartozik a szolgálati beosztáshoz az a feladat, amelyik az adott szervezeti egység állománytáblája szerinti valamely beosztásnak megfelelő feladatellátást

jelent ugyan, de a konkrét feladat az illetékességi szabályokat is figyelembe véve kívül esik a szervezet feladatkörén (Kf.III.45.083/2022/5.).

[12] A bírói gyakorlat egységes abban, hogy ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018.259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére tehát nincs lehetőség (Kf.VII.37.193/2020/8.).

[13] A régiós szemlebizottsági feladatellátásokra a felperes kinevezése és munkaköri leírása sem terjedt ki. A töretlen és egységes bírói gyakorlat értelmében a kinevezési okiratban meghatározott beosztást meghaladó, azon túlmenő illetékességi területre kiterjedő régiós szemlebizottsági feladatok többletfeladat ellátást eredményeznek, így ennek ellentételezéseként megbízási díj jár (Kf.III.45.120/2021/4.). Mindez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosult.

[14] Az alperes fellebbezésében a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjával, mint a c) ponton túlmenően megállapított jogalappal kapcsolatosan érvelést nem adott elő, így a másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy az elsőfokú ítéletnek a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontján alapuló jogi álláspontját ütköztesse.

[15] Az összecszerűség tekintetében a másodfokú bíróság jogi álláspontja kettős érvelésen alapul. Egyfelől: a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az a körülmény, hogy az alperes az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek ahhoz, hogy az elsőfokú ítélet e jogi álláspontját sikerrel támadni tudja, azt kellett volna bemutatni, hogy az összecszerűségi meghatározás milyen érvek mentén minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és melyek lennének azok az értékelést igénylő szempontok, amelyek figyelembevétele okszerűen más összecszerűségi eredményre vezetett volna. Másodsorban: az alperes az általános vitatás mellett jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Mindezek hiányában a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlennek nem tehetette. A korábbi bírói gyakorlatra való utalás kapcsán az ítélőtábla rámutat, hogy azzal összefüggésben az alperes nem tette fellebbezése jogi érvelésének részévé, hogy az általa hivatkozott kúriai döntés tényállása mennyiben feleltethető meg a jelen ügyben irányadó tényállásnak, mindezek felül figyelmen kívül hagyta azon lényeges

körülményt, hogy a hivatkozott döntés alapjául a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII törvény (a továbbiakban: régi Hszt.) szolgált, amely 25%-100% közötti tartományban határozta meg a hivatásos állományúnak adható megbízási díj mértékét a jelenlegi szabályozás szerinti 50%-200%-os tartománnyal szemben, ami azt jelenti, hogy a perbeli esetben más a jogi szabályozás, következésképp más a jogi helyzet is.

[16] A másodfokú bíróság ezért az összecszerűség körében nem juthatott más jogi álláspontra, mint arra, hogy az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap (38.650 forint/hó) 75 %-ban történő meghatározásával a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, mérlegelése a törvényben biztosított kereteket nem lépte túl, nincs jogalap tehát a helytálló ítéleti döntés megváltoztatására.

[17] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[18] A másodfokú bíróság egyebekben megjegyzi, hogy a Kp. 87. § szerinti egyszerűsített ítélet - mely jogintézmény célja éppen a bíróság eljárásának egyszerűsítése - hozatala esetén az ítélet indokolásából mellőzhető a tényállás ismertetése, így az elsőfokú bíróság ítélete azt szükségtelenül tartalmazza, ám ez a körülmény az ügy érdemi elbírálására nem volt kihatással.

[19] A pervesztes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[20] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[21] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. szeptember 6.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró